

Een parel van buitengewone schoonheid

De eerste vraag:

Boeddha had geen meester, Jezus had geen meester, u hebt geen meester.

Waarom hebben we een meester nodig?

Devamo, omdat je nog niet in staat bent het leven toe te staan je meester te zijn. Omdat je niet weet hoe je moet luisteren, hoe je moet leren. Omdat je niet in staat bent om te leren, daarom heb je een meester nodig.

De behoefte komt voort uit je ongevoeligheid, uit je gebrek aan intelligentie. Als je intelligent bent, is het leven genoeg. Dan zijn er preken in de stenen, en is elk blad van een boom een boodschap, en draagt de rivier die naar de oceaan stroomt alle geschriften met zich mee. Je hoeft niet naar de Veda's en de Koran en de Bijbel te gaan, dat is niet nodig. Het hele bestaan zingt elk moment het lied van het goddelijke.

Maar je bent niet in staat om ernaar te luisteren, je bent nog niet in staat om jezelf ervoor open te stellen. Vandaar de behoefte aan een meester. De meester is slechts een begin. Hij zal je leren luisteren, hij zal je leren open te staan. Hij zal je liefde geven zodat je kunt opwarmen - je bent heel koud geworden. Als je eenmaal een beetje opgewarmd bent, is er geen behoefte meer aan een meester, dan is het hele leven de meester. De meester wordt gewoon een springplank.

Je zegt: *Boeddha had geen meester.*

Dat klopt niet - Boeddha had vele meesters. Zijn laatste meester was Alar Kalam, een hele zeldzame man.

Je zegt: *Jezus had geen meester.*

Dat weet je niet. Hij was een discipel van een grote meester, Johannes de Doper; hij werd door hem ingewijd.

Boeddha heeft er veel gehad, Jezus heeft er één gehad en ik heb er miljoenen gehad. Ik heb van alle mogelijke bronnen geleerd - van mannen, van vrouwen, van bomen, van bergen. Ik kan je geen bepaalde meester laten zien, want er zijn er zoveel geweest. Ik heb voortdurend geleerd en geluisterd.

En jij vraagt: 'Waarom hebben we een meester nodig? Alleen je vraag al laat de noodzaak zien. Als je deze eenvoudige vraag niet kunt beantwoorden, zul je een meester nodig hebben. Waarom vraag je het aan mij? Waarom kun je zelf het antwoord niet geven? Zelfs deze vraag moet door iemand anders beantwoord worden: de behoefte is er.

Maar waarom is deze vraag ontstaan? De behoefte is er zeker, waarom zou je anders hier zijn? De behoefte is er, maar de onwil om je over te geven is er ook. Hoewel je een sannyasin bent geworden, heb je je diep van binnen nog niet overgegeven. Vandaar de vraag.

Je zou geen discipel willen zijn. Het kwetst je ego, het is vernederend. Je zou zelf de meester willen zijn; dat is bevredigend voor je ego. De vraag is niet ontstaan omdat je geen meester nodig hebt; de behoefte is er, de vraag zelf zegt dat de behoefte er is, maar ergens diep van binnen is er weerstand. Je houdt er niet van; je houdt er niet van jezelf over te geven, je houdt er niet van om in vertrouwen voor iemand neer te buigen. Dat doet pijn, dat is pijnlijk.

Er is lef voor nodig om een discipel te zijn. Een discipel zijn betekent dat je moedig genoeg bent om jezelf op te lossen. Het is geen gewone zaak. En als je niet in staat bent om een discipel te worden, zul je nooit een meester worden.

Het woord 'discipel' is prachtig; het komt van een wortel die 'leren' betekent. De discipel is iemand die moedig genoeg is om het feit te accepteren dat 'ik het niet weet, dus ik ben bereid om te leren. Dan sta ik ervoor open, waar het licht ook vandaan komt. Ik doe mijn ramen en deuren niet dicht, ik laat de wind, de zon en de regen binnen. Ik ben klaar om op deze reis naar het onbekende te

gaan; het is onbekend terrein.'

Een discipel betekent gewoon iemand die besloten heeft om te leren. Het is een enorme verbintenis om te leren. En het spreekt vanzelf dat je ergens moet beginnen; vanaf een bepaald punt moet de reis beginnen - vanaf A, vanaf B, vanaf C.

Laat mij het punt zijn waar de reis begint. De meester is niet het punt waar de reis eindigt, de meester is het punt vanwaar je de reis naar het onbekende begint. Hij zal alleen met je meegaan tot het punt waarop hij voelt dat je nu alleen kunt gaan. Dan zal hij uit eigen beweging weggaan. En dat is het criterium van een ware meester. Je zal niet nodig hebben dat hij weggaat, hij zal uit eigen beweging weggaan. Als jij weggaat, zal het een verkeerde stap zijn. Als het verlangen in je opkomt om weg te gaan, betekent dat gewoon dat je nog niet geleerd hebt, dat je de meester nog niet gekend hebt. Wanneer je de meester kent, is er geen sprake van weggaan bij hem, want er is niemand *gevonden* bij wie je weg kunt gaan. Er is nooit iemand geweest, vanaf het allereerste begin.

Wanneer je het wezen van de meester binnentreedt, zul je volkomen leegte vinden - een aanwezigheid, zeker, maar niet een persoon bij wie je weg kunt gaan.

De discipel kan nooit bij de meester weggaan. Ten eerste kan hij niet weggaan omdat hij nog niet in staat is om alleen te lopen, alleen te zijn. Ten tweede kan hij niet weggaan; zelfs wanneer hij in staat is om alleen te gaan, kan hij niet weggaan, want er is niemand om bij weg te gaan. Nu weet hij het.

Maar de meester gaat uit zichzelf weg. Hij begint uit je bestaan te verdwijnen, hij begint steeds meer en meer te verdwijnen, omdat je er nu klaar voor bent om alleen te gaan.

De moeder is blij als het kind zonder haar steun kan lopen. Als de moeder het kind eeuwig probeert te blijven steunen, dan houdt die moeder niet van het kind. Dan is die moeder pathologisch en neurotisch. Ze verlamt het kind, ze zal een verlamming voor het kind zijn.

Zo is het ook met een meester. Als een meester wil dat je altijd afhankelijk van hem blijft, dan is hij geen echte meester, dan is hij pseudo en nep. De meester heeft jou niet nodig. Als hij je op een of andere manier nodig heeft, als hij ervan afhankelijk is dat je van hem afhankelijk bent, dan betekent dat dat hij je nodig heeft. Dat betekent ergens dat jouw afhankelijkheid van hem zijn ego vervult. Hij voelt zich goed: 'Kijk eens hoeveel discipelen ik heb.'

Hij blijft zijn discipelen tellen: 'Ik heb zoveel discipelen, ik ben een groot meester'.

Hij zal je zeker niet toestaan om te weg te gaan. Hij zal je beletten weg te gaan, omdat jouw weggaan betekent dat er één stut voor zijn ego verdwijnt. Hij zal van jou afhankelijk zijn. En hoe kan de meester die van jou afhankelijk is jou helpen? Hij heeft zelf hulp nodig. Hij is zelf in verwarring, in duisternis. Hij is zelf nog niet in staat om alleen te zijn. Hij is nog niet thuis.

Maar de ware meester zal altijd opletten wanneer hij bij jou weggaat. Hij zal altijd klaar zijn om bij je weg te gaan wanneer je er klaar voor bent om alleen te zijn. Hij zal niet bij je weggaan voordat je er klaar voor bent, dat is waar. En alleen *hij* kan weten wanneer je er klaar voor bent; jij kunt het niet weten.

Pas geleden schreef een sannyasin me nog een brief waarin hij zei dat hij nu voelt dat hij in staat is om alleen te zijn, dat hij nu helemaal alleen verder kan. En hij wil sannyas droppen. Ik zei: 'Dat is prima.'

Nu wil hij me zien. Ik zei: 'Waarom?' Hij schreef een brief om laatste instructies van mij te krijgen. Wat is dit nou voor gereedheid? Als je nog steeds instructies van mij nodig hebt, wat is dit dan voor gereedheid om alleen te zijn?

Wanneer je er klaar voor bent, zal ik je zeggen dat je er klaar voor bent. En het paradoxale is, ik zal je zeggen 'drop sannyas maar' en je zult het niet droppen. Hoe kun je het droppen? Het is sannyas wat je zover gebracht heeft.

Toen Sariputta van zichzelf een verlicht persoon geworden was, zei Boeddha tegen hem: 'Nu is het niet meer nodig om voor mij neer te buigen. Je bent in dezelfde verheven staat als ik.'

Maar Sariputta bleef evengoed neerbuigen, zonder enig verschil. Net zoals hij op de eerste dag gekomen was, jaren eerder, en Boeddha's voeten aangeraakt had, bleef hij ze aanraken. En Boeddha zei keer op keer tegen hem: 'Sariputta, nu is het niet meer nodig!'

Maar hij wilde niet luisteren.

Op een dag vroeg Boeddha hem: 'Waarom luister je niet naar mij?'

Sariputta zei: 'Nu ben ik zelf een Boeddha, waarom zou ik naar u luisteren? Dit is iets enorm moois. En hoe kan ik ermee ophouden om voor u neer te buigen om uw voeten aan te raken? Het is een zoete nostalgie, een zoete herinnering. Het is door deze voeten dat ik tot dit punt ben gekomen; het is pure dankbaarheid.'

Boeddha stuurde Sariputta weg. Hij zei tegen hem: 'Ga nu weg. Er zijn miljoenen mensen die in de duisternis lopen te struikelen: ga hen helpen.'

Maar Sariputta begon te huilen en zei: 'Nee, vertel me niet dat ik ergens heen moet gaan.'

Boeddha zei: 'Nu ben je een boeddha van jezelf, en het past een boeddha niet om te huilen. Je bent in staat om er zelf op uit te gaan.'

Sariputta zei: 'Er zijn geen voorwaarden aan een boeddha; hij kan huilen, hij kan lachen. Er zijn geen voorwaarden aan een boeddha, zijn bestaan is onvoorwaardelijk.'

Maar hij moest weggaan, de meester stond erop. Hij ging weg. Maar elke dag, waar hij ook was, boog hij in de richting waar Boeddha was. Elke ochtend, elke avond vroegen zijn leerlingen: 'Voor wie buig je?'

Hij zei: 'Boeddha moet daar in het oosten zijn. Ik heb gehoord dat hij vandaag in een bepaalde stad moet zijn, dus buig ik in die richting waar hij is.'

Dit is van jezelf een boeddha worden. Nu ben jij hier, en je schrijft mij om te zeggen: 'Ik ben gearriveerd; nu kan ik op mezelf verder gaan.'

Dan zeg ik: 'Oké, ga dan! Waarom zou je nu nog laatste instructies van mij nodig hebben? Als je nog steeds instructies nodig hebt, dan is het droppen van sannyas niet omdat je er klaar voor bent, maar alleen omdat je teruggaat. Vier maanden lang ben je hier geweest; het is gemakkelijk om hier in het oranje te lopen.'

Nu ga je als sannyasin terug naar Duitsland; daar zal het moeilijk zijn. En er moet een sluwe strategie achter hebben gezeten. Je moet het al gepland hebben, voordat je sannyas nam, dat je hier vier maanden lang een sannyasin zou zijn. En wanneer je vertrekt kun je altijd zeggen: 'Nu ben ik er klaar voor om op mezelf te zijn, dus kan ik wel weggaan.'

Waarom dan die laatste instructies? Wanneer een discipel er klaar voor is zal ik zeggen: 'Nu kun je op jezelf gaan.' Je hoeft het me niet te vertellen; het heeft geen zin om het me te vertellen.

Je vraagt me: *waarom hebben we een meester nodig?*

Ergens moet er van binnen pijn zijn. Alleen al het idee dat je een discipel bent, dat je in iemand anders handen moet zijn, totaal overgegeven, gaat tegen het ego in. En daarom heb je een meester nodig. De meester is een hulpmiddel zodat je je ego kunt laten vallen. De meester is gewoon een strategie, een situatie. Het zal heel moeilijk zijn om het ego in je eentje te laten vallen. Wie zal wie laten vallen? Hoe laat je je ego in je eentje vallen? Dat zal bijna onmogelijk zijn. De meester is alleen maar een hulpmiddel: je kunt de meester in diepe liefde vertrouwen en je kunt het ego opzij zetten.

Anders heb je niets anders dan het ego - als je dat opzij zet, zul je in totale leegte vallen. En je zult niet in staat zijn om in die verschrikkelijke, bodemloze leegte te vallen. Je zult heel erg bang worden, je zult je weer vastklampen aan alles wat je om je heen kunt vinden. En het ego is het dichtstbij.

Het zal onmogelijk voor je zijn om in het niets te gaan, tenzij er iemand is die je naar voren roept - vanuit je eigen niets, iemand die je naar voren roept: 'Kom op! Wees niet bang.'
Wanneer je eenmaal geleerd hebt dat het ego laten vallen niet de dood is, wanneer je eenmaal geleerd en geproefd hebt dat het ego laten vallen het echte leven is, dat het echte leven pas begint wanneer je het ego laten vallen - wanneer je dat geproefd hebt, zal er geen behoefte meer zijn aan de meester. Maar het zal niet zo gemakkelijk zijn om de meester te verlaten.

Hoe kun je iemand verlaten die zo'n transformatie voor je is geweest? Het idee alleen al is stom. En er is niemand om te verlaten; niemand klampt zich aan je vast. In feite is de relatie tussen de meester en de leerling eenrichtingsverkeer. De meester heeft geen relatie met jou. Luister goed, schrik niet. De meester heeft geen relatie met jou. Alleen *jij* hebt een relatie nodig; het is alleen in je mind dat de meester bestaat. Anders is er niemand. Op een dag, wanneer je de waarheid kent, zal de meester verdwenen zijn. De discipel verdwijnt wanneer hij zich overgeeft aan de meester. En wanneer hij het niets kent, verdwijnt de meester. Er gaat niemand weg en er is niemand om bij weg te gaan. In die volkomen zuiverheid is nirvana, is verlichting. Maar het is pijnlijk. Groei is pijnlijk, en de grootste pijn komt wanneer je je idee van het zelf moet laten vallen.

Een parabel:

Een oester zei tegen een oester in de buurt: 'Er is iets wat heel erg veel pijn doet in mij. Het is zwaar en rond en ik ben in nood.'

En de andere oester antwoordde met hooghartige zelfvoldaanheid: 'Lof zij de hemel en de zee, ik heb geen pijn in mij. Ik voel me gezond en heel van binnen en van buiten.'

Op dat moment kwam er een krab langs die de twee oesters hoorde, en hij zei tegen degene die van binnen en van buiten gezond en heel was: 'Ja, jij bent gezond en heel, maar de pijn die je buurman meedraagt is een parel van buitengewone schoonheid.'



De discipel heeft diepe pijn, want het ego moet worden losgelaten en dat is niet gemakkelijk. Het ego is niet als een kledingstuk dat je gemakkelijk uit kunt trekken. Het ego is als je huid, het moet afgepeld worden en dat is pijnlijk.

Je hebt zoveel levens met het ego geleefd. Je bent vele malen van lichaam veranderd, maar het ego is hetzelfde. Het is als iets wat ononderbroken in je is blijven bestaan, het is heel oud. Het is niet gemakkelijk om het te laten vallen; het is zwaar, het is een grote kwelling. Maar alleen uit deze kwelling wordt extase geboren - een parel van buitengewone schoonheid, een staat van bewustzijn van volkomen zegening. Maar in het begin zul je voelen 'Er is iets wat heel erg veel pijn doet in mij. Het is zwaar en rond en ik ben in nood.'

En zij die de pijn van het discipel zijn niet kennen, zullen tegen je zeggen: 'Lof zij de hemel en de zee, ik heb geen pijn in mij. Ik ben gezond en heel van binnen en van buiten.'

Je kunt om je heen gaan kijken: er zijn miljoenen mensen die geen idee hebben wat het betekent om een discipel te zijn, die nog nooit iets van discipel zijn hebben geproefd, die zich nog nooit aan iemand hebben overgegeven, die nog nooit zo innig van iemand hebben gehouden dat ze bereid zijn voor hem te sterven, die nog nooit zo innig van iemand hebben gehouden dat ze in die intimiteit verdwijnen, dat ze in die intimiteit versmelten.

Ze zullen je vertellen dat je een beetje abnormaal bent: 'Je hoeft geen discipel te zijn en je hoeft geen meester te zijn. Kijk naar ons! Wij zijn heel, van binnen en van buiten. Wij hebben geen meester nodig, waarom zouden jullie dan een meester nodig hebben?'

En ja, ze zijn heel van binnen en van buiten, en gezond. Maar hun gezondheid is waardeloos en hun heelheid is van een zeer lage orde, hun heelheid is zeer alledaags. En iemand die het heilige rijk wil bereiken, zal door pijn heen moeten gaan - de pijn van het verliezen van het alledaagse, de pijn van nergens te zijn, de pijn van in het ongewisse te verkeren, de pijn van het verliezen van dat wat je weet en toch niet krijgen wat je verlangt te weten. Wanneer je er net tussenin bent, dat is waar de discipel is. Hij laat datgene vallen wat bekend is, volkomen bekend, en probeert binnen te gaan in iets waarvan hij absoluut niet weet wat het precies is.

Hij gaat het onbekende in: het veilige laten vallen voor het onveilige, het veilige laten vallen voor het onveilige, het zogenaamde gezonde laten vallen en gek worden.

Dat is wat de soefi's zeggen: Als je niet gek wordt voor God, zul je hem niet bereiken. Waanzin is een must. De discipel is gek. Hij is verliefd geworden op een meester en liefde maakt iemand gek. Nu zal niemand je begrijpen; je zal totaal niet in staat zijn om logisch aan iemand te bewijzen wat je aan het doen bent. En het is niet dat je geen logica kent.

Mijn sannyasins komen uit de hoogst opgeleide klassen van de wereld. We hebben allerlei soorten mensen - kunstenaars, schilders, professoren, wetenschappers, psychologen, therapeuten, artsen, ingenieurs - allemaal goed opgeleid. Het is niet zo dat ze niet weten hoe ze moeten argumenteren; ze zijn heel slim in argumenteren. Maar nu is er iets gebeurd dat het argument te boven gaat.

En als je over je meester spreekt en over de liefde die in je is ontstaan, zul je er voor iedereen bijna dwaas uitzien. Het is pijnlijk. Maar alleen door deze pijn vindt groei plaats. Dit is een groeipijn en een groeipijn is veel waardevoller dan de gezondheid die geen groei toelaat. Abnormaal en gek zijn is veel beter als daar groei uit voortkomt dan normaal en gezond zijn als daar geen groei uit voortkomt.

Groei is waar het allemaal om gaat: je moet niet blijven wat je bent. Je moet niet het zaadje blijven, je moet uitbarsten in duizenden bloemen. Maar daarvoor moet het zaadje in de bodem sterven. De meester is alleen maar een klimaat, een bodem, waarin de leerling sterft. Vertrouwend valt hij in de bodem en sterft.

Er is geen manier om je toekomst te garanderen, wat er zal gebeuren. Hoe kun je een zaadje garanderen dat 'het absoluut zeker is dat er een scheut zal komen wanneer jij er niet meer bent. Er zal veel gebladerte zijn en groen en rode bloemen, en er zal grote vreugde zijn wanneer je gestorven bent.'

Maar het zaadje zal zeggen: 'Hoe kan ik daarvan overtuigd zijn? Omdat ik er niet zal zijn om het mee te maken. Wat voor garantie heb je? Wie weet het? Misschien sterf ik wel gewoon en gebeurt er niets.'

Wat kun je tegen het zaadje zeggen? Het is onmogelijk om het zaadje te overtuigen. Maar het zaadje wordt verliefd op een boom die al gegroeid is - dat wat verborgen was, is manifest geworden. Het zaadje wordt verliefd op de bloemen en de geur van de boom, en het zaadje vraagt: 'Wat is de weg? Hoe kan ik worden zoals jij?'

Dat is wat het betekent om een discipel te zijn. Je komt dicht bij een Boeddha en je ziet de bloemen en de geur en je vraagt aan de Boeddha: 'Hoe kan ik worden zoals jij?'

En Boeddha zegt: 'Ik ben gestorven, dat is hoe ik zo ben geworden. Jij moet ook sterven.'

En bij het zien van de Boeddha en de geur en de stilte en de kalmte, ontstaat er vertrouwen, liefde. En het zaadje neemt het risico: het zaadje sterft naast de grote boom. En op een dag is er een scheut.

Maar er is geen logische manier om iemand te overtuigen, tenzij je al overtuigd bent door je liefde. Dus het gaat het er niet om dat ik jullie overtuig om discipelen te worden; er is geen manier om dat te doen. Het is doordat je overtuigd raakt door je eigen liefde dat je een discipel wordt. En ja, dat is pijnlijk, Devamo. Maar alle groei is pijnlijk.

Ga door deze pijn heen. Laat dit ego volledig verdwijnen, hoe pijnlijk het ook is. Het is beter om ellendig te zijn in onzekerheid dan om ellendig te zijn in veiligheid, want iemand die ellendig is in veiligheid zal niet groeien. En groei is de hoogste waarde die er is. De mens is in potentie God: de God moet gerealiseerd worden.

Je zult veel los moeten laten. Je zult van veel ontlast moeten worden, alleen dan kun je die zonovergoten top bereiken. Hoe hoger je gaat, hoe meer je zal moeten laten vallen, want alles zal zwaar op je gaan wegen en een hindernis worden op de reis. Je kunt de top alleen bereiken wanneer je alles wat je was onderweg hebt laten vallen.

Je zult de top alleen bereiken als een niets, een niemand. En het is pijnlijk, ik weet het. En ik probeer hier een klimaat te scheppen, een energieveld, zodat je zo vreugdevol mogelijk door de pijn heen kunt gaan.

Osho: Unio Mystica Vol. 1 #4 deel 1